

A világ

A világ egy kopott szekér,
Haladna, de nem messze ér;
Itt is törik, ott is szakad:
Sose féljünk, hogy elragad.

A világ egy régi mente,
Moly, penész, por összeette,
Folt sem állja, foldani kár:
Cérna után szakad mindjár'.

A világ egy tói malom,
Néha tenger vize vagyon,
Néha csepp sincs, úgy kiszárad;
Amint kéne, sosem járhat.

A világ egy vén muzsikás,
Nem tud ő már kezdeni mást;
Minden hangból húz csak felet,
Mindennap egy nótát feled.

A világ egy rozzant csárda,
Rossz menedék télbe', nyárba';
Télbe' fázol, nyárban ázol:
Mégis benne éjtszakázol.

Részeg ember ez a világ:
Ötször, hatszor egy nyomba hág;
Kész ugorni hegyen völgyön,
S felbukik a síma földön.

A verset az Arany János kritikai kiadás (*Arany János összes művei*, I. kötet. Sajtó alá rendezte: Voinovich Géza, Bp., Akadémiai, 1951), az *Arany János összes költeményei* (I. kötet, sajtó alá rendezte és a jegyzeteket írta Szilágyi Márton, Bp., Osiris, 2006) és az *Arany János: Balladák. „Őszikék”* (sajtó alá rendezte: Kerényi Ferenc, Bp., Ikon, 1993) című kiadások szövege alapján közöljük.